

леко въ село — му мина презъ ума.

— Още по едно, бай Петко — поржча Павелъ — да се почерпимъ, — че да си тръгвамъ, Петко Мъглата напълни още по едно стотаче.

— Тъй, Павле, — подзе приказка Мъглата. Права ти е думата. Всѣко нѣщо си има колая.

— Да бѣхъ послушалъ баща си, — додаде Павелъ съ мжка.

— Мждъръ е баща ти, Павле. Не току тъй го наричатъ Мждреца. Орачъ е, земята работи, гдето е казано, ама умъ има за трима.

— Пропилѣхъ си младинитѣ и туй то! . . . , Сега като се върна какво ще правя! Минаха трийсетѣхъ, Научихъ се на други работи въ града и сега!

— Нищо, нищо Павле. Поела утре тѣдѣва, ще да си поприв-